

Λόγος ἐπικήδειος Σεβ. Μητροπολίτου Ἱεραπύτνης καί Σητείας κ. Κυρίλλου κατά τήν ἐξόδιο ἀκολουθία τῆς μακαριστῆς Μοναχῆς Ὑαννης Τζανιδάκη (Ἱερόν Ἦσυχαστήριον Ἀναστάσεως τοῦ Κυρίου & Ἀξιόν Ἔστιν Ἱεραπέτρας, 2/9/2019).

«Μακαρία ἡ ὁδός, ἡ πορεύει σήμερον, ὅτι ἠτοιμάσθη σοι τόπος ἀναπαύσεως».

Μέ αἰσθήματα βαθυτάτης θλίψης, Σεβαστέ Γέροντα Ἀναστάσιε, Πνευματικέ καί ἰδρυτή αὐτῆς τῆς Ἱεράς Μονῆς, Ἀγαπητοί Πατέρες, Σεβαστή Γερόντισσα, Ὅσιώτατες μοναχές καί πενθηφόρο ἐκκλησίασμα, σήμερα ἡ τοπική μας Ἐκκλησία προπέμπει στήν αἰωνιότητα, στήν ὄντως ζωή, στήν ἀνέσπερη Βασιλεία τῶν οὐρανῶν, τήν μακαριστή Μοναχή Ὑαννα.

Ἡ πρό ὀλίγων ὥρῶν μεταστᾶσα στά οὐράνια σκηνώματα, κατά κόσμον Ὑαννα Τζανιδάκη γεννήθηκε στήν Ἱεράπετρα τόν Ἰούλιο τοῦ ἔτους 1934 ἀπό εὐσεβεῖς γονεῖς, τόν Ἰωάννη Τζανιδάκη καί τή Μαρία, τό γένος Βαρδάκη. Ὁλοκλήρωσε τίς ἐγκύκλιες σπουδές της στήν Ἱεράπετρα καί τό 1953 φοίτησε στή Ράλλειο Παιδαγωγική Ἀκαδημία Πειραιῶς. Μετά τήν ἀποφοίτησή της διορίστηκε ὡς διδασκάλισσα καί ὑπηρετήσε μέ ζήλο, ἀγάπη καί αὐταπάρνηση σέ διάφορα Δημοτικά σχολεῖα τοῦ Νομοῦ Ἡρακλείου, στίς Γοῦβες, στό Τυμπάκι, στά Μάλλια, καθώς καί στό πρότυπο (Πειραματικό) Δημοτικό Σχολεῖο τῆς Παιδαγωγικῆς Ἀκαδημίας Ἡρακλείου.

Ἀπό τά νεανικά καί φοιτητικά της χρόνια διακρινόταν γιά τήν ἐνάρετη ζωή της καί τή μεγάλη ἐφεσή της πρὸς τόν ὀρθόδοξο μοναχικό βίο. Παράλληλα μέ τό ἐκπαιδευτικό της ἔργο, ἀνέπτυξε πλούσια δράση στά Κατηχητικά Σχολεῖα τῶν Ἐνοριῶν, ὅπου βρίσκονταν τά σχολεῖα πού ὑπηρετήσε, καί σπούδασε τίς ἐκκλησιαστικές τέχνες τῆς Βυζαντινῆς Μουσικῆς καί τῆς ἀγιογραφίας. Τήν ἱερά τέχνη τῆς ἀγιογραφίας διδάχθηκε ἀπό τόν μακαριστό μεγάλο κρητικό ἀγιογράφο Ἐμμανουήλ Μπετεινάκη, ἐνῶ στά νεανικά της χρόνια εἶχε γνωρίσει τόν σπουδαῖο λογοτέχνη καί παραδοσιακό ἀγιογράφο Φώτιο Κόντογλου. Γιά τήν ἐκμάθηση τῆς ψαλτικῆς τέχνης μαθήτευσε κοντά στον Αείμνηστο ἀρχοντα Πρωτοψάλτη Σπυρίδωνα Περιστέρη.

Σταθμός τῆς ζωῆς της, πού σημάδεψε τή μετέπειτα πορεία της ἦταν ἡ γνωριμία της, κατά τή δεκαετία τοῦ 1970 στήν ἱστορική Ἱερά Μονή Ἀγίου Γεωργίου Ἐπανωσήφη Ἡρακλείου, μέ τόν σεβαστό Γέροντα π. Ἀναστάσιο Χατζάκη, τοῦ ὁποίου τό ἔτος 1977 ἡ ἔλευση στήν περιφέρεια τῆς Ἱεράπετρας ἀποτέλεσε τό ἔναυσμα γιά τήν ἴδρυση καί ἀνοικοδόμηση τοῦ παρόντος Ἱεροῦ Ἦσυχαστηρίου τῆς Ὑπεραγίας Θεοτόκου «τό Ἀξιόν Ἔστι» σέ πατρογονική ἔκταση πού πρόθυμα προσέφερε ἡ μακαριστή, γιά νά ἀποτελέσει ἔκτοτε μία πνευματική ὄαση καί κυψέλη γιά ὀλόκληρη τήν Ἀνατολική Κρήτη. Προσκάλεσε τόν π. Ἀναστάσιο, ὁ ὁποῖος ἀναζητοῦσε χῶρο κατάλληλο γιά νά δημιουργηθεῖ ἕνα μοναστήρι γιά τήν ἄσκηση τῆς ἰσαγγέλου μοναστικῆς πολιτείας, καί κατά κύριον λόγο σ' αὐτήν ὀφείλεται ἡ ὑπαρξη αὐτῆς τῆς γυναικείας Ἀδελφότητος. Βοήθησε ὑλικά καί ἠθικά γιά τήν

ἀνέγερση αὐτοῦ τοῦ ἐξαιρετικοῦ μοναστηριακοῦ κτηριακοῦ συγκροτήματος πού στό κέντρο του δεσπόζει τό κατάγραφο καθολικό του καί ἐπιδόθηκε ψυχῇ τε καί σώματι στήν εὐδόωση τοῦ κοινουῦ δράματος μέ τόν Γέροντα Ἀναστάσιο.

Ἀπό τήν ἀρχή ὑπῆρξε συνοδοιπόρος καί στήριγμα τῆς πρώτης Ἀδελφότητας, παρότι ὑπηρετοῦσε ἀκόμα ὡς Ἐκπαιδευτικός στό Ἡράκλειο, ἀπ' ὅπου ἐρχόταν κάθε Σαββατοκύριακο στό Ἡσυχαστήριο. Ἀργότερα μετατέθηκε στό 2ο Δημοτικό Σχολεῖο Ἱεράπετρας καί μόλις εὐδόκιμα ὀλοκλήρωσε τήν ὑπηρεσία της ἀφιερώθηκε ὀλοκληρωτικά στή διακονία τοῦ μοναστηριοῦ ὡς Δόκιμη Μοναχή. Ἦταν τό στήριγμα, ὁ ἀνύστακτος φύλακας, ὁ ἄγρυπνος φρουρός καί προστάτης, ἡ ἀκούραστη διακόνισσα, ἡ ψυχὴ τοῦ μοναστηριοῦ.

Ἀφιέρωσε τά χαρίσματά της, τήν δυναμικότητα, τό ἀνδρικό φρόνημα, τίς γνώσεις, τόν ἱερό ζῆλο, τήν ἐργατικότητα, τήν ὀξυδέρκεια, τήν εὐστροφία της στήν ὑπηρεσία τῆς εὐρυθμῆς λειτουργίας τοῦ Ἱεροῦ Ἡσυχαστηρίου, γιά τήν πρόοδο καί προκοπή τῆς Ἀδελφότητας καί γιά τήν ἐξυπηρέτηση τῶν Μοναζουσῶν. Ὑπῆρξε ἄνθρωπος τῆς ἡσυχίας, τῆς νηστείας καί τῆς προσευχῆς, φιλομαθῆς καί εὐσεβῆς. Ἔδινε πάντοτε προτεραιότητα στήν προσευχή καί τήν μελέτη καί ἦταν ἄκρως φιλακόλουθη. Δέν ἐπαρκοῦνταν μόνο στίς ἱερές ἀκολουθίες στόν ναό, ὅπου πάντοτε ἔψαλλε καλλικέλαδα ἀπό τό ἀριστερό ἀναλόγιο, ἀλλά συνέχιζε τήν κατά μόνας προσευχή. Συμπαραστεκόταν στούς πονεμένους, συμπονοῦσε τούς ἀσθενεῖς καί ἦταν πάντοτε ἐλεήμων, συμπαθῆς καί φιλόανθρωπη. Μέχρι πρὶν λίγο καιρό διακονοῦσε τό ἱερό ἀναλόγιο, καί στά ὑπόλοιπα διακονήματα, στήριζε καί βοηθοῦσε ἀφανῶς τούς προσκυνητές τοῦ ἱεροῦ τούτου χώρου.

Ἡ μακαρία Μοναχή Ἄννα διακρινόταν καί γιά τό γνήσιο ἐκκλησιαστικό της φρόνημα, γι' αὐτό καί πάντοτε συνεργαζόταν ἀρμονικά μέ τόν Πνευματικό καί Ἐφημέριο τοῦ μοναστηριοῦ Γέροντα Ἀναστάσιο Χατζάκη, πού ἀπό τό 1977 διακονεῖ στόν τόπο μας καί κάτω ἀπό τό πετραχήλι του ἀναπαύθηκαν πολλές ψυχές.

Ἐκτός ἀπό τούς ἀοιδίμους προκατόχους μας, Μητροπολίτες Ἱεραπύτνης καί Σητείας κυρούς Φιλόθεο καί Εὐγένιο, μέ τούς ὁποίους συνεργάστηκε ἄριστα καί ἀγαστά σέ πνεῦμα ἐκκλησιαστικῆς ὑπακοῆς καί ἀγάπης, εἶχε τήν εὐλογία νά γνωρίσει καί νά συνδεθεῖ μέ σημαντικά ἐκκλησιαστικά πρόσωπα, ὅπως ὁ μακαριστός Μητροπολίτης Φλωρίνης Αὐγουστίνος Καντιώτης, οἱ μακαριστοί Γέροντες Ἐπιφάνιος Θεοδωρόπουλος, Φιλόθεος Ζερβάκος ἀπό τήν Ἱερά Μονή τῆς Λογγοβάρδας Πάρου, ἀλλά καί ὁ Γέροντας Τιμόθεος Τζανῆς ἀπό τό Ἡράκλειο, καί διατηροῦσε σχέσεις μέ γυναικεῖες Μονές, ὅπως τοῦ Εὐαγγελισμοῦ τῆς Θεοτόκου Οἰνουσῶν καί τοῦ Ἁγίου Μηνᾶ στήν Κύπρο.

Ὅμως ἐκεῖνος πού σημάδεψε τήν ζωή της ἦταν, ὅπως μοῦ ἔλεγε, ὁ Ὅσιος Πορφύριος ὁ Καυσοκαλυβίτης, μέ τόν ὁποῖο συνδεόταν γιά πολλά χρόνια. Καί τοῦτο φάνηκε καί στίς τελευταῖες μέρες τῆς ἐπί γῆς ζωῆς της.

Πρὶν δύο περίπου ἑβδομάδες, τήν Παρασκευή 16 Αὐγούστου, ἀμέσως μετά τήν μεγάλη ἑορτή τῆς Κοιμήσεως τῆς Παναγίας μας, τήν ἐπισκέφθηκα καί τήν βρῆκα στό κρεβάτι τοῦ πόνου, μετά ἀπό μία σοβαρή χειρουργική ἐπέμβαση νά ἀναρρώνει μέν ἀλλά μέ ἐμφανῆ τά σημάδια τῆς σωματικῆς ἐξαντλήσεως καί ταλαιπωρίας.

Παρακαλοῦσα τόν ὄσιο Πορφύριο νά τήν φωτίσει καί νά ἀποδεχθεῖ τήν πρότασή μου νά καρεῖ Μοναχή, ἔστω καί τήν ὑστατή αὐτή στιγμή καί νά ἀναχωρήσει ἔτοιμη γιά τούς οὐρανούς. Πράγματι, συνεννοήθηκα τόν Γέροντα καί τήν Γερόντισσα, καί ἀμέσως μόλις συζητήσαμε ἀποδέχθηκε οἰκιοθελῶς τήν πρότασή μου, καί ἐκάρη Μεγαλόσχημη μοναχή ἀπό τήν ἐλαχιστότητά μου, ἐδῶ στό Ἱερό Ἡσυχαστήριο, ἐπιλέγοντας ἡ ἴδια τό ὄνομα Ἄννα Μεγαλόσχημη Μοναχή. Καθ' ὅλη τή διάρκεια τῆς κουράς προσευχόταν θερμά, ὅπως ἔκανε καί τίς τελευταῖες μέρες τῆς ζωῆς της, ἀφήνοντας ἔτσι τήν προσευχή καί τήν μετάνοια, ὡς ἱερά παρακαταθήκη καί κληρονομιά στό μοναστήρι αὐτό, πού γιά 40 ὀλόκληρα χρόνια λειτουργεῖ ὑποδειγματικά, ἀποτελώντας τόπο μοναστικῆς κοινοβιακῆς ζωῆς καί ἄσκησης, ἀλλά καί χῶρο πνευματικῆς ἀναψυχῆς καί ἀναφοδιασμοῦ γιά τούς προσκυνητές του.

Ἡ μοναχική κουρά της ἦταν τό ἐπιστέγασμα ὅλης τῆς βιοτῆς της. Ἡ ζωή της ἦταν μιά πορεία «στενῆς καί τεθλιμμένης ὁδοῦ», πού ὅμως τήν χαρακτήριζε ἡ ὑπομονή, ἡ θερμή πίστη καί ἡ ἀπόλυτη ἐμπιστοσύνη στόν Θεό. Αὐτό ἀπέδειξε περίτρανα ἡ τελευταία δοκιμασία τῆς υἱείας της, μετά ἀπό τό πολλαπλό σπάσιμο τοῦ ποδιοῦ της καί τήν καθήλωσή της στό κρεβάτι τοῦ πόνου, πού ἐξάγνισε τό κουρασμένο σῶμα της. Γίναμε ὅλοι μάρτυρες τῆς ἰώβειας ὑπομονῆς της καί τῆς καρτερικότητας που ἀντιμετώπισε τήν ἀσθενεία της, τήν ὁποία βίωσε ὡς εὐκαιρία οἰκειώσεως τοῦ Πάθους τοῦ Κυρίου μας, στόν ὁποῖο εἶχε ἀφιερωθεῖ ὀλοκληρωτικά. Σύμμαχοί της παντοτινοί ὁ Πάσχων Κύριος, ἡ Κυρία Θεοτόκος, καί οἱ ἀγαπημένοι της Ἅγιοι Πορφύριος ὁ Καυσοκαλυβίτης, Παρθένιος Λαμφάκου καί Λουκάς ὁ ἱατρός.

Ἀείμνηστη, γερόντισσα Ἄννα,

Ἡ Ἀδελφότητα τοῦ ἱεροῦ τούτου Ἡσυχαστηρίου, ὁ Γέροντας Ἀναστάσιος, οἱ Πατέρες, οἱ μοναχές, οἱ «οἰκεῖοι τῆς πίστεως» (Γαλ. 6:10), τά ἀγαπημένα σου ἀνήψια Γιάννης καί Σταῦρος, πού τόσο σέ λάτρευαν καί σοῦ συμπαραστάθηκαν καί σέ φρόντισαν σάν νά ἦσουν μάνα τους, οἱ συγγενεῖς καί φίλοι καί οἱ προσκυνητές τοῦ Ἱεροῦ αὐτοῦ Ἡσυχαστηρίου καί ἐγώ ὁ ἐλάχιστος Ἐπίσκοπος τῆς Ἱερᾶς ταύτης Μητροπόλεως, συναθροισθήκαμε περίξ τοῦ πολυάθλου σου σκήνους γιά νά σοῦ ἀποδώσουμε τόν τελευταῖο κατ' ἀνθρώπο ἀσπασμό, μέ προσευχές καί δεήσεις, ὅπως ὀρίζει ἡ Ἐκκλησία μας.

Ἄν καί ζοῦσες καί μέσα στόν κόσμον καί στό Μοναστήρι, ἐν τούτοις δέν ἦσουν ἐκ τοῦ κόσμου, ἀλλά πίστευες καί ζοῦσες τό «οὐκ ἔχομεν ὧδε μένουσα πόλιν ἀλλά τήν μέλλουσαν ἐπιζητοῦμεν». Ἀγάπησες ἐξ ὅλης σου τῆς ψυχῆς σου, ἐξ ὅλης τῆς καρδίας καί ἐξ ὅλης τῆς διανοίας σου τόν Νυμφίον σου Χριστό, καί στό τέλος τῆς ζωῆς σου ἀξιώθηκες τῆς δωρεᾶς τοῦ μεγάλου καί ἀγγελικοῦ σχήματος. Ὁ Νυμφίος Χριστός, ὁ κάλλει ὠραῖος παρά πάντας ἀνθρώπους, ἦταν ὁ συγκοιταζόμενος, ὁ συνανιστάμενος, ὁ εὐφράνας καί γλυκάνας τήν νεότητά σου. Ἐζησες ὡς γνήσια Μοναχή, ἐν παρθενία, ἐν ὑπακοῇ καί ἐν ἀκτημοσύνη. Δέν παρασύρθηκες ἀπό τή ματαιοδοξία τοῦ κόσμου τούτου, τήν ἐφήμερη δόξα, τά πλοῦτη καί τούς ἐπίγειους θησαυρούς, πού «σῆς καί βρῶσις ἀφανίζει». Δέν ὑπέκυψες στίς ἡδονές τοῦ βίου, ἀλλά ἐπεδίωκες πάντοτε τήν πνευματική σου πρόοδο καί τελείωση. Γι' αὐτό καί ὅταν ἦλθε ἡ ὥρα τῆς δοκιμασίας δέν γόγγυσες, δέν παραπονέθηκες, δέν

λιποψύχησες οὔτε διαμαρτυρήθηκες, δέν ζητοῦσες ἀπαντήσεις στά «γιατί», πού συνήθως ζητοῦν οἱ κοσμικοί, ἀλλά τά ἄφηνες ὅλα στόν Φιλάνθρωπο Θεό καί στίς πρεσβεῖες τῶν Ἁγίων του. Γεννηθήτω Κύριε τό θέλημά Σου.

Ἄς εἶναι δοξασμένο τό ὄνομα τοῦ ἐν Τριάδι Ἀληθινοῦ Θεοῦ, ὁ Ὅποῖος γνωρίζει καί μετέρχεται ἀπείρους καί θαυμαστούς τρόπους γιά τή σωτηρία τῶν ψυχῶν μας. Λυπούμαστε κατά ἄνθρωπον γιά τόν ἀπώλειά σου, ἀλλά ταυτόχρονα χαιρόμαστε ιδιαίτερα καί δοξάζουμε τόν Θεό, πού ἔφυγες προετοιμασμένη ἐν Χριστῷ γιά τήν οὐράνια πατρίδα μας.

Εἶμαστε βέβαιοι ὅτι ἀπό τίς οὐράνιες μονές, μαζί μέ τίς Μοναχές Χριστοδούλη καί Θεοδούλη, θά συνεχίσετε νά δέεσθε πρὸς τήν Ὑπεραγία Θεοτόκο γιά τόν ἐπιστηριγμό καί τήν σωτηρία τῆς Ἀδελφότητας καί τῶν εὐσεβῶν προσκυνητῶν τοῦ Ἱεροῦ τούτου Ἡσυχαστηρίου.

Εὐχόμαστε τήν παρά Κυρίου παρηγορία στόν Γέροντα Ἀναστάσιο, στήν Γερόντισσα Χριστονύμφη, στίς ἀδελφές τῆς Μονῆς, καθώς καί στούς κατά σάρκα συγγενεῖς τῆς μακαριστῆς Ἀδελφῆς Ἄννης.

Διαβιβάζω καί τίς συλλυπητήριες εὐχές τοῦ Σεβ. Ἀδελφοῦ Μητροπολίτου Ἀρκαλοχωρίου, Καστελλίου καί Βιάννου κ. Ἀνδρέου, ὁ ὁποῖος παρά τήν ἐπιθυμία του δέν μπόρεσε νά παραστεῖ στήν ἐξόδιο ἀκολουθία, εὐρισκόμενος ἐκτός Κρήτης.

Ὁ Θεός νά τήν ἀναπύσει μετά τῶν Ἁγίων καί τῶν Δικαίων.